

La tribuna

Front a la pobresa, solidaritat

Que la prudència en els debats al voltant dels debats socials no vulgui dissimular-ne la urgència

JAUME

Bartumeu

El divendres 1 de novembre la portada d'*El Periòdic* ens donava unes dades esfereïdores: el 13% de la població, en risc de pobresa; 14,5% dels habitants assumeixen unes despeses d'habitatge superiors al 40% dels seus ingressos; 17,2% dels residents al país no poden permetre's una setmana de vacances l'any i el 40,7% dels ciutadans del Principat no tenen capacitat per afrontar una despesa imprevista de 950€, mentre que la mitjana europea és d'un 32,6%.

Aquestes xifres, aclaparadores, són oficials perquè surten de l'informe del departament d'Estadística del Govern. Doncs bé, cinc dies després d'aquella portada llegíem a la pàgina 13 de l'edició del dimecres 6 de novembre de *El Periòdic* unes declaracions del cap de Govern, **Xavier Espot**, que ens deixaven encara més aclaparats. Negant la contundent evidència de la confirmació estadística d'uniques dades i unes situacions que aquells que no vivim als núvols (clouds) i que trepitgem el carrer ja coneixem dissortadament, **Xavier Espot** pretén que «és la primera vegada que s'elabora aquesta estadística sense comptar amb un estudi que permeti comparar!»

Doncs que compari amb els informes anuals de Caritas, els que es publicaven quan era el ministre responsable d'Afers Socials per exemple, i veurà que la comparació no afavoreix pas la seva gestió governamental sinó que confirma el seu fracàs en l'àmbit social. Llegia també el dimecres 6 de novembre a *El Periòdic*, i no m'ho podia creure, que **Xavier Espot** havia recalcat que abans d'implementar noves accions i ajuts, tenint en compte el ventall que ofereix la Llei de Serveis Socials que es va aprovar el 2014 «... el que s'ha de fer és una tasca més

MARICEL BLANCH

divulgativa i pedagògica per arribar al conjunt d'aquesta població i fer-li saber que al seu abast hi ha ajuts que potser a vegades no acaben d'activar.»

Una vegada més surt l'essència del govern liberal conservador. Tot apunta a una mena de confusió en els mateixos conceptes. Pel cap de Govern no sembla que tracti de drets socials sinó de caritat. No hi estem d'acord. L'Estat ha de donar suport a les famílies que ho necessiten i, tal i com ha evolucionat Andorra els darrers vuit anys no cal fer crides a la prudència, com feia la setmana passada el cap de Govern, sinó a la responsabilitat dels serveis públics. Ens cal fonamentar el projecte de progrés en una nova anàlisi de la societat andorrana, diferent del que fa el Govern.

Andorra només tirarà endavant

Convindria tornar a la política, és a dir, a la capacitat de traduir de manera eficaç i de difondre de manera intel·ligent una visió

si aconseguim una nova síntesi entre l'àmbit econòmic i l'àmbit social. El nostre projecte de societat vol fonamentar el creixement econòmic i la generació de riquesa en la formació professional, la compaginació dels drets i deures de la ciutadania i el camí cap a una societat que respecti les diferències i treballi per corregir les desigualtats, fomentant la fraternitat. Res a veure doncs amb l'apel·lació a la caritat estem vivint temps de crisi social, de pèrdua de qualitat de vida i benestar. D'ençà l'any 2012 DA ha organitzat una voladura controlada

del sistema d'igualtat d'oportunitats que tant havia costat construir.

Som en temps d'inseguretat i incertesa que porten un augment de la desocupació. La situació econòmica és decebedora. El creixement patina, el poder adquisitiu de les famílies trontolla.

El debat que hem de fer és el de plantejar que una ciutadania democràtica té drets i deures però que no ha de duplicar que hom li doni suport en cas de dificultats perquè té uns drets que li reconeix la Constitució. El mercat -l'economia de mercat- no es pot oposar a

l'Estat de dret democràtic i social. El debat que cal fer ha de servir per situar el lloc -indispensable- que cal donar a l'Estat per a regular el mercat, el lloc que li dona, al capdavant, la Constitució. El comerç està patint enconseqüència d'una absència de polítiques coherents que han portat a una progressiva i continuada disminució de visitants.

Les conseqüències d'aquesta crisi demostren que mai com en aquests anys havia estat la política tan sotmesa als interessos econòmics d'uns pocs. El progrés ja no és compartit. S'han anat creant dues Andorres, en temes claus com l'accés a l'habitatge

i la possibilitat d'obtenir uns millors ingressos pel treball. Mai no es podrà bastir la competitivitat de l'economia andorrana sobre salaris baixos sinó sobre una millor qualificació professional.

Ens cal una Andorra propera a la gent, en una línia de senzillesa, de sensibilitat per a les necessitats de les persones. Convindria tornar a la política, és a dir, a la capacitat de traduir de manera eficaç i de difondre de manera intel·ligent una visió, fer-la entendre i aconseguir que sigui compartida. Tenim un país massa sacsejat per equivocar-nos deixant-nos emportar per la gesticulació d'un moment. Si es ve de molt lluny, com Andorra, no s'ha de tenir por del realisme.

S'ha d'acceptar la realitat que ha deixat en evidència l'estadística amb sinceritat i coratge. ≡

President de Progressistes-SDP.